

ВЕЛИКА ТАЙНА

За приятна отмора сред природата младо семейство си построи вила. Но имаше още много довършителна работа, докато се уреди за живеене. Бащата работеше усилно. Малкият Георги беше добро дете и помагаше според силите си.

Един ден майка му го помоли да отиде до вилата и да занесе храна на баща си. Но той си беше наумил други приятни занимания и отказа. Като видя, че майка му се натъжи и е много заета с домакинството, Георги се разкая и тръгна. Взе със себе си малкото бяло кученце, към което беше много привързан.

Излязоха от селището, кученцето тичаше напред, връщаше се при него и пак го изпреварваше. Георги имаше чувствителна душа. Денят беше ведър и слънчев и той се радваше на красивата природа. Искаше да сподели възторга си с някого, но беше сам. Погледна любимото си кученце, но то нищо не разбираше.

Когато стигна стръмнината, закачи чантата с храната на един храст и навлезе в гората да си издяла тояга. Ще сложи чантата на нея, ще я метне на рамо и така ще му олекне. Кученцето тръгна след него, после се изгуби от погледа му.

Като се върна, разбра, че то се е опитало да свали чантата. От нея паднало само вързопчето със сладкишите, които майка му старателно беше приготвила. Добре, че хлябът и яденето не бяха докоснати. Ядоса се, но стореното не можеше да се поправи.

Щом пристигна, баща му се зарадва. Беше време за обед и седнаха.

- Татко, майка ти изпрати от любимите сладкиши, но кученцето ги изяде - каза Георги.

- Не ти ли се извини за това? - засмя се бащата.

- Кученцето няма разсъдък, татко, нито чувство за вина. По пътя размислих за животните и за човека. Искях да споделя с него възторга си от красотата на планинската природа, а то ме гледа безучастно.

Това даде повод да беседват за човека, който има красива и разумна душа, способна да мисли, да се радва, да си задава въпроси.

Изведнъж възникна сложен въпрос.

- Татко, някои казват, че човек произлязъл от маймуната - запита Георги, а баща му побърза да отговори сериозно:

- Това не е възможно. Маймуната си е маймуна. Колкото и да се променя, тя остава по своята природа без богоподобна душа. Не може да се променя в нея нещо, което го няма. Смешно е да приемем, че човекът е произлязъл от маймуната,

защото според тази логика би следвало всички маймуни да са се превърнали в човеци и днес да няма маймуни.

- А как се е появила душата на човека?

- Това е велика тайна! Единствено Светата Библия дава отговор на този труден въпрос. В нея пише, че Бог сътворил човека от пръст и след това му вдъхнал жива душа. И животните имат жива душа, но само човека Бог създал по Свой образ и подобие, само човешката душа е богоподобна.

- Татко, - досети се за нещо друго Георги - когато споделям с тебе, с мама, ми е радостно, но не всичко мога да кажа. Например не намирам думи да изразя възторга си дори от едно нежно планинско цветче. Защо е така?

- Защото човек е образ и подобие на Бога, но все пак той е творение. Единствено Творецът Бог може да разбере това, което не можем да кажем с думи.

- Как? - побърза да попита Георги.

- Чрез молитвата.

Георги беше умен и разбра това. Приятен беше обедът, приятна беше и беседата. Като си тръгна по обратния път, Георги изведнъж се досети за нещо. Промени посоката и се отби в едно планинско манастирче. Върза кученцето във вратата, влезе в църквата и се помоли. Пред Бога той разкри чувствата си. Олекна му. Почувства се напълно разбран и утешен.

Като се прибра, извини се на майка си, че не е приел да отиде с готовност на вилата, и разказа за хубавата беседа с баща си. Георги продължи да се интересува от духовните въпроси и израсна добър и просветен християнин.

Монахиня Валентина Друмева, Православно вероучение за деца, www.sveta-gora-zograph.com

